

opusdei.org

L'Opus Dei arriba a Barcelona "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells
Gorina (1915-2002), publicat per
l'editorial La Formiga d'Or.

10/01/2011

Vaig reprendre els estudis de
medicina el mes d'octubre. Vaig fer
els exàmens pendents i un curs
(l'anomenat Primer Curso Intensivo
de Medicina, que per a mi seria
l'últim), fins al gener del 40, després

del qual vaig obtenir ja la llicenciatura.

Havien transcorregut tres mesos des del curs de recés de Burjassot. El dissabte 30 de desembre de 1939, em truquen per telèfon a casa, i sento:

–Alfons? Sóc l'Álvaro.

A mi, en aquell moment, no se'm va acudir de qui es tractava.

–Álvaro...?

–Sí, home, Álvaro del Portillo: ens vam conèixer a Burjassot.

Era, doncs, l'enginyer, “la mà dreta” que passejava amb mossèn Escrivà pel pati del Col·legi del Beat Ribera.

–Ah, sí, digues.

–Mira, que el “Pare” és aquí, a Barcelona.

En aquest moment mossèn Escrivà es va posar al telèfon.

–Alfons! Com estàs? M’alegra sentir-te.

–Igualment, no cal dir-ho. Benvingut a Barcelona.

Després de xerrar una mica amb ell, s’hi va posar novament l’Álvaro.

–Álvaro, on dius que sou?

–A l’hotel Victoria, a la plaça de Catalunya. Pots venir?

–És clar. A les 11 seré allà.

Era un hotel petit, de dues plantes, a la cantonada mar/Besòs de plaça Catalunya amb la ronda de Sant Pere, on ara hi ha El Corte Inglés.

Hi vaig anar de seguida, com els havia promès. En saludar-los, em van dir que havien arribat la vigília, a la nit. Vaig parlar uns instants amb el

mossèn, que havia de sortir de seguida de l'hotel i em sembla que només esperava que jo arribés, per saludar-me. L'Álvaro, que sabia que jo tenia relacions amb entitats universitàries, em va dir que, si em semblava bé, podria presentar-li a mossèn Escrivà alguns dels estudiants que jo coneixia i que a mi em semblés que podrien interessar-se per conèixer “tot allò”. Vaig pensar que, en efecte, a alguns amics els agradaria molt tenir aquella possibilitat, i això és el que vaig fer. Els vaig citar per a primera hora de la tarda.

Penso que va ser aquell mateix matí, cap a les dotze, que ens vam escapar una estona tots dos, l'Álvaro i jo, fins al Tibidabo, i des d'aquella altura vam fer –va fer ell, i jo assentia– alguna consideració espiritual i apostòlica sobre la labor que “ens” esperava a Barcelona. Vam baixar

amb el funicular, donat que ja era l'hora de dinar.

En acomiadar-nos, l'Álvaro va anar un moment a casa d'en Rafael Termes, un altre estudiant d'enginyeria, amb el qual havia coincidit durant la guerra. Però en Termes era a Sitges amb la família. L'Álvaro li va deixar un missatge a casa, dient-li que l'havia anat a veure i que ja es trobarien un altre dia.

A primera hora de la tarda, jo tornava de nou a l'hotel Victoria, amb dos d'aquells amics meus, en Raimon Panikkar i un altre que es deia Cardona. Havia quedat citat també amb un tercer, però al final no ens va poder acompanyar. Mossèn Escrivà va xerrar amb nosaltres molt afectuosament.

A en Raimon especialment, li va fer molt bon efecte aquella trobada. No sols m'ho va semblar a mi: també

l'Álvaro va tenir aquesta impressió sobre en Raimon, i m'ho va dir.

M'entenia força bé amb en Raimon. Tots dos estàvem molt ficats a l'Acció Catòlica universitària, però ell tenia una gran capacitat de lideratge i era molt actiu, molt inquiet. Feia Químiques, perquè el seu pare volia que es fes càrrec de l'empresa de la família, però la seva veritable vocació era la filosofia, i l'estudiava pel seu compte. El doctor Cunill, consiliari de la joventut d'Acció Catòlica, tenia molta confiança en ell. Per tot això, quan l'Álvaro em va dir que rumiés si a alguns dels meus amics li agradaria conèixer el fundador de l'“Obra”, de seguida havia pensat en el Raimon.

La simpatia de mossèn Escrivà, l'atractiu humà i la seva cultura, l'amor palès que tenia a la llibertat, combinat tot amb una fe i una sinceritat que cridaven l'atenció, no

solia deixar ningú indiferent. Era una persona humanament molt atractiva, cert, però no s'imposava, sinó que demostrava contínuament un respecte absolut per l'interlocutor, per les seves idees i plantejaments, i hom es podia quedar amb la sensació que durant aquella conversa tots dos havien contribuït igualment al diàleg, amb aportacions d'igual valor. Potser era aquest, el meu cas, en aquella època. Però als llumeners els captivava de seguida, perquè s'adonaven de la fondària dels plantejaments d'aquell mossèn i, encara que intervinguessin en la conversa, esperonats pel mateix capellà, que era molt bon escoltador, volien sobretot sentir-lo.

Penso que va ser això el que féu d'en Raimon, a partir d'aquell moment, un dels més assidus a les reunions i activitats de l'Opus Dei a Barcelona. Més que jo, per descomptat.

Malgrat tot, el respecte que mossèn Escrivà tenia per la llibertat es manifestava també en el fet que no deixava que la gent es comprometés de seguida, sinó que feia passar un temps perquè es poguessin rumiar bé les coses, no fos cas que algú prengués decisions precipitades.

Aquella mateixa nit de cap d'any, el mossèn i l'Álvaro van agafar el tren cap a València.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/lopus-dei-
arriba-a-barcelona-memoria-ingenua/](https://opusdei.org/ca-ad/article/lopus-dei-arriba-a-barcelona-memoria-ingenua/)
(12/04/2026)